MIJN VERSLAG VAN DE PARTINDAG

De 17e editie van Partindag: Solidariteit kent geen grenzen

Maastricht, maandag 2 november 2026

Zaterdag 30 oktober. Om 04.45 uur gaat mijn wekker. Het is tijd om op te staan voor mijn ochtendrituelen. Er staat een lange dag op het programma. Ik moet vanuit Maastricht naar Nijkerk reizen om deel te nemen aan de 17e editie van Partindag.

Een lange reis op een zaterdag, tijdens mijn vrije tijd. Maar voor mij is deze dag veel meer dan zomaar een bijeenkomst. Het is een dag van ontmoeting, inspiratie, kennisdeling en bovenal een dag waarop mensen samenkomen die, ieder op hun eigen manier, proberen de wereld een stukje rechtvaardiger en menswaardiger te maken.

Wat is Partindag eigenlijk?

Partin is de belangenorganisatie voor particuliere initiatieven op het gebied van internationale samenwerking. Het gaat om mensen die ooit in Afrika of andere delen van de wereld zijn geweest, geraakt zijn door de leefomstandigheden van de lokale bevolking en bij terugkeer in Nederland besloten hebben om niet onverschillig te blijven.

Mensen die zich niet hebben neergelegd bij de gedachte dat armoede, gebrek aan schoon drinkwater, beperkte toegang tot onderwijs en gezondheidszorg nu eenmaal bij bepaalde delen van de wereld horen.

Zij hebben vaak vanuit persoonlijke betrokkenheid een stichting opgericht om iets te betekenen voor mensen die het minder goed hebben.

Inmiddels zien we ook steeds meer mensen uit de diaspora die vanuit Nederland, of vanuit andere Europese landen, initiatieven ontplooien in hun land van herkomst. Ook zij zetten zich in voor ontwikkeling, solidariteit en verbetering van de leefomstandigheden van hun medemens.

Partin organiseert jaarlijks een ontmoetingsdag waarop deze particuliere initiatieven samenkomen om ervaringen uit te wisselen, van elkaar te leren, te netwerken en deel te nemen aan workshops.

Het is een bijzondere ontmoetingsplek voor mensen die misschien niet allemaal dezelfde achtergrond, opleiding of overtuiging hebben, maar wel één belangrijke gemeenschappelijke drijfveer: iets betekenen voor een ander.

Maar wat brengt mij helemaal van Maastricht naar Nijkerk?

Een vraag die ik mezelf onderweg misschien wel vaker stel.

Waarom zou iemand op een vrije zaterdag zo vroeg opstaan en honderden kilometers reizen om een bijeenkomst bij te wonen?

Het antwoord is eigenlijk eenvoudig: omdat ik zelf een van die mensen ben die geraakt zijn door de omstandigheden waarin anderen leven.

Sinds 2007 ben ik actief op het gebied van ontwikkelingssamenwerking. In dat jaar heb ik samen met enkele vrienden de stichting Aman-Iman (Water = Leven) opgericht, met als doel de leefomstandigheden van mensen in mijn geboorteland Niger te verbeteren.

Ik ben geboren in een land dat al jarenlang tot de armste landen ter wereld behoort. Een land waar toegang tot de meest elementaire levensbehoeften, zoals schoon drinkwater, voor veel mensen nog altijd geen vanzelfsprekendheid is.

Toen ik geboren werd, moest het water waarmee ik gewassen zou worden, op ongeveer zeven kilometer afstand worden gehaald.

Als kind was ik mij niet bewust van de omvang van de problemen waarmee mijn omgeving te maken had. Je groeit op in een bepaalde werkelijkheid en beschouwt die vaak als vanzelfsprekend.

Pas toen ik in Nederland kwam wonen, zelf kinderen kreeg en mijn geboortedorp in 2006 opnieuw bezocht, begon ik de verschillen tussen beide werelden werkelijk te beseffen.

In Nederland zag ik mijn kinderen opgroeien in een omgeving waar schoon drinkwater, onderwijs en talrijke voorzieningen vanzelfsprekend zijn. Tijdens mijn bezoek aan Niger zag ik mijn neefjes en nichtjes, de kinderen van mijn familie, hun kostbare tijd besteden aan het halen van water.

Zeven kilometer lopen om water te halen. Water waarvan je je bovendien moet afvragen of het wel veilig is om te drinken.

Terwijl mijn kinderen in Nederland konden zwemmen in schoon water, moesten hun neefjes en nichtjes in Niger lange afstanden afleggen om water te verzamelen.

Dat contrast raakte mij diep.

Niet omdat ik vond dat mijn kinderen minder mochten hebben, maar omdat ik mij afvroeg waarom zulke fundamentele verschillen tussen mensen bestaan.

Waarom is schoon drinkwater voor de ene mens een vanzelfsprekendheid, terwijl de andere mens er dagelijks uren voor moet lopen?

Waarom krijgt het ene kind alle kansen om naar school te gaan, terwijl het andere kind een groot deel van zijn jeugd moet besteden aan het voorzien in de meest elementaire levensbehoeften?

Deze vragen lieten mij niet meer los.

Van persoonlijke betrokkenheid naar maatschappelijke verantwoordelijkheid

Tijdens mijn bezoek aan mijn geboortedorp in 2006 werd ik geconfronteerd met de dagelijkse realiteit van de dorpsbewoners: een gebrek aan schoon drinkwater en de gevolgen daarvan voor het dagelijks leven.

Eenmaal terug in Nederland besloot ik dat ik niet langer alleen toeschouwer wilde zijn.

Ik wilde iets doen.

Mijn eerste gedachte was eenvoudig: ik zou vrienden en kennissen om financiële steun vragen om een waterput te realiseren in de omgeving van het dorp Inadougoum.

Maar zoals zo vaak bleek de praktijk ingewikkelder dan het idee.

In Nederland kun je niet zomaar een inzamelingsactie opzetten voor een dergelijk ontwikkelingsproject. Er zijn regels, verantwoordelijkheden en wettelijke verplichtingen waarmee rekening moet worden gehouden. Om op een verantwoorde manier fondsen te werven, moest ik een stichting oprichten.

Aanvankelijk leek dat een enorme onderneming. Toch besefte ik dat als ik mijn doel werkelijk wilde bereiken, ik bereid moest zijn om die stap te zetten.

In 2007 heb ik daarom enkele vrienden benaderd om samen de stichting Aman-Iman op te richten.

De naam Aman-Iman betekent: Water is Leven.

Voor ons was en is water niet zomaar een voorziening. Water betekent gezondheid, waardigheid, onderwijs, economische ontwikkeling en toekomstperspectief.

Een waterput kan meer betekenen dan alleen toegang tot drinkwater. Het kan kinderen de mogelijkheid bieden om naar school te gaan, vrouwen en meisjes ontlasten van een zware dagelijkse taak en een gemeenschap nieuwe kansen geven.

Daarom ben ik vandaag de dag nog steeds actief binnen Aman-Iman.

De wereldverbeteraars die mij inspireren

Toen ik voor het eerst in aanraking kwam met Partin, was ik werkelijk onder de indruk van het aantal mensen in Nederland dat zich inzet voor internationale samenwerking.

Wat mij bijzonder raakte, was de samenstelling van deze groep.

Een groot deel van de deelnemers bevindt zich op of rond de pensioengerechtigde leeftijd. Velen hebben een goede opleiding genoten, jarenlang gewerkt en een comfortabel leven opgebouwd.

Je zou verwachten dat zij na hun pensioen vooral zouden genieten van hun vrije tijd, hun familie en de rust die zij na een werkzaam leven hebben verdiend.

Maar nee.

In plaats daarvan kiezen velen ervoor om hun tijd, kennis, ervaring en soms ook hun financiële middelen in te zetten voor mensen aan de andere kant van de wereld.

Mensen die misschien nooit met blote voeten over het hete zand hebben gelopen, op zoek naar water. Mensen die nooit hebben ervaren wat het betekent om dagelijks te moeten overleven. Mensen die in Nederland een relatief comfortabel leven hebben, maar zich desondanks betrokken voelen bij de uitdagingen van anderen.

Dat vind ik bijzonder.

Het zijn mensen die mij laten zien dat solidariteit niet afhankelijk hoeft te zijn van afkomst, religie, huidskleur, nationaliteit of persoonlijke omstandigheden.

Het zijn mensen die begrijpen dat onze verantwoordelijkheid voor de wereld niet ophoudt bij onze eigen landsgrenzen.

Ik heb diep respect voor deze vrijwilligers.

Hun inzet stelt mij ook aan het denken. Wat drijft mensen om zich vrijwillig in te zetten voor anderen? Waarom zijn zij bereid hun vrije tijd op te offeren? Wat maakt dat zij zich verbonden voelen met mensen die zij misschien nooit persoonlijk zullen ontmoeten?

Misschien is het antwoord wel dat zij beseffen dat wij, ondanks onze verschillen, allemaal onderdeel zijn van dezelfde menselijke gemeenschap.

Een wereldburger zijn betekent voor mij niet alleen dat je je bewust bent van wat er in de wereld gebeurt. Het betekent ook dat je bereid bent om verantwoordelijkheid te nemen voor de wereld waarin je leeft.

De workshops van de 17e editie

Tijdens deze editie van Partindag heb ik twee workshops bijgewoond.

Samenwerken met ambassades

In de ochtend nam ik deel aan de workshop Samenwerken met Ambassades, verzorgd door Thomas de Weers.

Hij is plaatsvervangend hoofd van de afdeling Maatschappelijk Middenveld binnen de Directie Sociale Ontwikkeling van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Het was een interessante en informatieve workshop, waarin belangrijke inzichten werden gedeeld over de mogelijkheden en uitdagingen van samenwerking tussen particuliere initiatieven en ambassades.

Wat ik wel jammer vond, was dat sommige deelnemers de spreker persoonlijk aanvielen.

Ik kon mij niet aan de indruk onttrekken dat bij bepaalde deelnemers frustraties en teleurstellingen uit eerdere ervaringen met het ministerie van Buitenlandse Zaken een rol speelden.

Ik begrijp dat particuliere initiatieven soms tegen bureaucratische obstakels aanlopen en dat slechte ervaringen kunnen leiden tot irritatie en wantrouwen.

Toch vind ik dat we tijdens dergelijke bijeenkomsten onderscheid moeten maken tussen de persoon die voor ons staat en de organisatie waarvoor hij werkt.

Een inhoudelijke discussie, kritische vragen en het benoemen van tekortkomingen zijn vanzelfsprekend belangrijk. Sterker nog, ze zijn noodzakelijk om samenwerking te verbeteren.

Maar kritiek moet wel constructief blijven.

Wanneer we werkelijk vooruitgang willen boeken, moeten we niet alleen onze frustraties uiten, maar ook zoeken naar oplossingen en mogelijkheden voor samenwerking.

Ondanks deze momenten vond ik het een uitstekende workshop, die op een professionele en informatieve manier werd verzorgd.

Jongeren betrekken bij jouw organisatie

In de middag volgde ik de workshop Jongeren betrekken bij jouw organisatie, verzorgd door Jacquelien Willemse.

Jacquelien is programmaleider van het Internationaal Jaar van de Vrijwilliger bij Vereniging VrijwilligerswerkNL en heeft verschillende instrumenten ontwikkeld om jongeren meer bij vrijwilligerswerk te betrekken.

De centrale boodschap van deze workshop vond ik bijzonder waardevol:

> *Jongeren willen wel degelijk iets betekenen, alleen niet altijd op de manier waarop wij het gewend zijn om te vragen.*

Tijdens de workshop maakten we kennis met zeven verschillende jongerentypen, ieder met een eigen kijk op maatschappelijke betrokkenheid en de impact die zij willen maken.

Door met deze verschillende perspectieven aan de slag te gaan, kregen deelnemers de mogelijkheid om na te denken over de jongeren die zij momenteel bereiken, de jongeren die zij missen en de manier waarop zij hun organisaties aantrekkelijker kunnen maken voor een nieuwe generatie vrijwilligers.

Voor mij was dit een zeer leerzame workshop.

Als maatschappelijke organisaties willen we graag dat jongeren zich inzetten. Maar de vraag is: begrijpen wij voldoende wat jongeren beweegt?

Soms verwachten we dat jongeren zich aanpassen aan de manier waarop onze organisaties al jarenlang functioneren.

Misschien moeten wij juist vaker bereid zijn om onze eigen werkwijzen te veranderen.

Jongeren zijn niet alleen de toekomst van onze organisaties. Zij zijn ook de samenleving van vandaag. Hun ideeën, energie, creativiteit en kritische blik kunnen een belangrijke bijdrage leveren aan maatschappelijke verandering.

Ik wil Jacquelien Willemse wel een kleine tip meegeven, vanuit mijn eigen ervaringen met cursussen van Wilde Ganzen, waar onder andere aandacht wordt besteed aan framing en beeldvorming.

De beelden van de zeven jongeren die tijdens de workshop werden gebruikt, zouden naar mijn mening nog beter kunnen aansluiten bij de diversiteit van de huidige Nederlandse samenleving.

Representatie is belangrijk. Wanneer we jongeren willen betrekken, moeten zij zichzelf en hun verschillende achtergronden kunnen herkennen in de voorbeelden die we gebruiken.

Het gaat daarbij niet alleen om het afbeelden van diversiteit, maar ook om het voorkomen van onbewuste stereotypen en eenzijdige beeldvorming.

Met deze kanttekening wil ik benadrukken dat ook deze workshop een zeer informatieve en inspirerende bijeenkomst was.

Een persoonlijk woord van dank

Naast de workshops was er natuurlijk ook ruimte voor ontmoeting, uitwisseling en inspiratie.

Het openingsverhaal van Erik vond ik bijzonder indrukwekkend. Zijn persoonlijke verhaal raakte mij diep.

Het vraagt moed om persoonlijke ervaringen met anderen te delen. Zulke verhalen herinneren ons eraan dat achter iedere stichting, ieder initiatief en iedere vrijwilliger een mens schuilt met een eigen geschiedenis, motivatie en overtuiging.

Erik, bedankt voor het delen van jouw verhaal.

Solidariteit als fundament van een betere wereld

Wanneer ik terugkijk op deze 17e editie van Partindag, realiseer ik mij opnieuw hoe waardevol het is om mensen te ontmoeten die zich inzetten voor een betere wereld.

We leven in een tijd waarin de wereld geconfronteerd wordt met grote uitdagingen: armoede, ongelijkheid, conflicten, klimaatverandering en een groeiende kloof tussen mensen.

Vaak lijkt het alsof deze problemen te groot zijn om door individuele mensen te worden opgelost.

Maar misschien begint verandering juist bij kleine initiatieven.

Bij iemand die besluit een waterput te bouwen.

Bij iemand die onderwijs mogelijk maakt.

Bij iemand die zich inzet voor gezondheidszorg.

Bij iemand die jongeren een stem geeft.

Of bij iemand die zijn pensioen niet alleen beschouwt als een periode van rust, maar ook als een nieuwe mogelijkheid om iets voor anderen te betekenen.

De wereld verbeteren betekent niet noodzakelijk dat je de hele wereld moet veranderen.

Soms betekent het dat je het leven van één gemeenschap, één gezin of één kind een beetje beter maakt.

En wanneer duizenden mensen datzelfde doen, ontstaat er een beweging die wel degelijk een verschil kan maken.

Voor mij is dat de essentie van wereldburgerschap: beseffen dat de mensheid één gemeenschap vormt en dat onze solidariteit niet beperkt mag blijven tot de mensen die toevallig dicht bij ons wonen.

Ik heb opnieuw een bijzonder mooie, inspirerende en leerzame dag beleefd.

Dank aan Partin, de organisatoren, de workshopgevers, de vrijwilligers en alle deelnemers die deze dag mogelijk hebben gemaakt.

Ik kijk met veel plezier uit naar de volgende editie.

Tot de 18e editie van Partindag, insha Allah!

Met vriendelijke groet,

Abakoula Argalaless

Oprichter en voorzitter van Stichting Aman-Iman (Water = Leven)